

Przystąpienie przez rząd emigracyjny, po upadku Polski, do odtwarzania wojska polskiego na Zachodzie Europy oznaczało również konieczność tworzenia struktur odpowiadających za szkolenie personelu wojskowej służby zdrowia.

W rezultacie terytorialnego rozproszenia Polskich Sił Zbrojnych powstających poza granicami okupowanego kraju, próby kształcenia wojskowych medyków podejmowane były w ośrodkach znajdujących się na terenie Europy Zachodniej, na Środkowym i Bliskim Wschodzie, a także w Afryce.

Już w końcu 1939 r. na terenie francuskiej Bretanii powstaje placówka prowadząca szkolenie oficerów i podchorążych dla służby zdrowia tworzącej się Armii Polskiej. Po upadku Francji, żołnierze internowanej w Szwajcarii polskiej 2 Dywizji Strzelców Pieszych uzyskują - dzięki staraniom rządu londyńskiego i dowództwa dywizji - możliwość studiowania (m.in. medycyny) w ramach tworzonych tzw. obozów uniwersyteckich.

Na Wschodzie, kolejno: w Egipcie, Iraku, Palestynie działała w latach 1942-1943 szkoła nazywana powszechnie Szkołą Podchorążych Sanitarnych Rezerwy.

Największą, istniejącą na terenie Europy Zachodniej podczas II wojny światowej - polską instytucją kształcąca lekarzy oficerów, był, powstały w 1941 r., Polski Wydział Lekarski przy Uniwersytecie w Edynburgu.

Polskie wojskowe szkolnictwo medyczne tworzone na obczyźnie cechowało rozproszenie oraz brak jednolitej koncepcji organizacyjnej i dydaktycznej. Powstawanie kolejnych ośrodków wynikało z doraźnych potrzeb sił zbrojnych i aktualnej sytuacji wojennej. Spełniały one jednak wiele ważnych funkcji: szkoliły wojskowy personel medyczny, pozwalały wielu Polakom dokończyć rozpoczęte w kraju studia medyczne, były - poza konspiracyjnymi studiami w okupowanej Polsce- jedynymi działającymi wówczas ośrodkami polskiego wyższego szkolnictwa medycznego umożliwiającymi, obok kształcenia, kontynuowanie przez polskich naukowców prac badawczych. Jednak przede wszystkim, stały się one manifestacją ciągłości wyższego szkolnictwa medycznego w Wojsku Polskim.

Mimo, że ich formalny status z punktu widzenia prawa kraju gospodarza nie był stricte wojskowy to ze względu na pełnione przez nie zadania na rzecz Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie, na liczbę studentów żołnierzy oraz wojskowy charakter dużej części zajęć dydaktycznych - instytucje te należy uznać za uczelnie, (szkoły) wojskowe. Dlatego, tradycje edynburskiego PWL, CWSan. we Francji, Obozu Uniwersyteckiego w Winterthur oraz ośrodków na Bliskim i Środkowym Wschodzie słusznie uznaje się za składową część dziejów szkolnictwa medycznego w Wojsku Polskim.